

WWW ART I ARTISTES D'AVUI

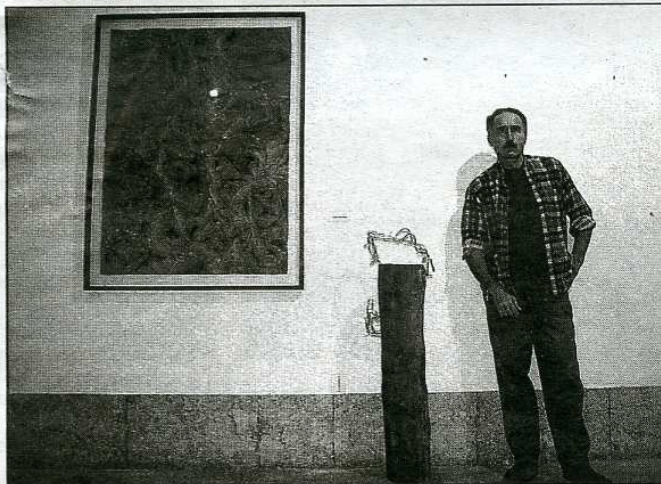
Maria José Corominas

EL MAC PRESENTA EL MUMA DE TOMEU L'AMO

Una vegada, tot passejant pel Reial Monestir de Pedralbes, de Barcelona, on estan enterrats molts dels nobles catalans i xerrant amb la priora d'aquest convent, que és de clausura, em va cridar molt l'atenció la frase que va pronunciar: «En aquest claustre hi ha tot el que hi ha al món». Això em va fer reflexionar i amb el temps vaig comprendre el sentit d'aquelles paraules. Era cert que hi era tot en aquell claustre perquè hi havia tot el que nosaltres portàvem dins i en aquest cas les monges que allí viuen, per això molt sovint hem escrit que un arbre o una pedra tenen ànima i per dir això no cal ser catòlic, sinó tenir un sentit de grandiositat que es troba arreu i especialment dins nosaltres.

Conseqüent del que hem dit, Joan Miró gaudia de passejar i de trobar petits elements, restes de la natura com mínims branquillons, un suret a la platja o una closca de mol·lusc que tenien formes que li permetien d'imaginar-ne i crear-ne d'altres amb el segell mironià.

Tomeu l'Amo és un personatge, potser un dels més interessants que conec, i en conec uns quants. Artista molt culte, especialment en el món de les ciències, fa vint-i-cinc anys que experimenta en els diferents àmbits de la creativitat com la pintura o la creació de formes volumètriques, però on Tomeu l'Amo desenvolupa plenament la seva originalitat i la creació de formes molt diverses és amb el que ell anomena «la curolla de replegar desjectes que cridin la meua atenció», fet que compara amb les larves dels tricòpters que a la seva joventut, mentre

Imatge retrospectiva de Tomeu l'Amo.

creixen i es transformen en adults, els agrada recollir petits objectes, bocins de copinyes, fustes, pedres i altres que van col·locant al seu voltant fins a formar un embolcall o càpsula que s'adapta amb exactitud al cos de l'animal.

Tomeu l'Amo pensa «que tots els éssers animats i inanimats cerquen desesperadament trobar el seu lloc i el seu silenci i quan ho aconsegueixen descarreguen una estranya radiació». Tal vegada sigui l'hora de retornar les deixalles al remitent, reciclades com a objectes útils i valuosos, amb propietats màgiques per transmutar l'esperit. L'artista molt apartat del món i mentre aprèn a freqüentar els silencis de qualitat on pernocten les formes i les paraules, ha anat confitant la teoria de l'objecte-crisàlide. Tomeu l'Amo considera que els objectes, una vegada perduda la seva màscara superficial d'utilitat, esdevenen desjectes, posant al descobert la seva vertadera essència. Poden passar dues coses. La primera, que descansen a la seva última platja i, a poc a poc, retornin a la terra. La segona esdevé quan després de redolar pel món i les circumstàncies, es produeix l'encontre

entre desjecte i autor. Davant una mirada metamòrfica el desjecte es pot transformar en objecte-crisàlide, després podrà passar per les mans de comare i, finalment, la intel·ligent i sensible mirada de l'espectador donarà l'obra per acabada. La mirada pot transformar allò observat, i l'obra, una vegada acabada, pot transformar el seu autor. Però mentre això es produeix, esdevenen els moments més emotius de tot el procés: el diàleg entre l'home i la matèria.

L'actual mostra aplega els projectes: «La penúltima platja» i «Llapis del temps», que no és només una arqueologia del present o un elogi del desjecte, sinó que pretén anar més enllà i es converteix en una passa enrere pel camí del coneixement i de la transformació de la realitat interior a través del diàleg amb la natura que ens envolta.

Tomeu l'Amo viu connectat a la natura perquè ell està impregnat de natura i aquesta l'ha convertit en pròpia natura, precisament per això l'artista considera que els seus projectes no serien possibles sense la col·laboració de la calor del sol, de l'aroma de la terra i dels objectes-desjectes dibuixats per l'aigua i el llapis del temps.

Tomeu l'Amo crea un planeta imaginari que anomena Albo-pàs i la nau que el visita és *Meleanus XVI*. D'aquesta sèrie hi ha treballs com *La clau del temps*, escut insígnia de la Regió dels Camps de Violetes a la Galàxia d'Andròmeda, amb una inscripció símbol d'una civilització que habitava a una de les llunes del Planeta Uró. *L'Encruia del sol* té com a base una sola de sabata de goma, rèplica de l'existent al desaparegut Museu d'Albopàs. *La Roca del Triangle* és la reproducció del que estava a l'entrada del Museu Metropolità d'Albopàs. *Canyafel·la* és un exòtic vegetal del qual es feia un extracte que augmentava la fertilitat i era habitual en el període d'Intent de Recuperació Cultural. *El Ceptre*, bàcul que pertanyia a l'home de llum Rimpotec, de la tribu dels Aracahuas. *Kerkewei*, rèplica d'una estatueta realitzada per Musser, artista de la cultura Divaga. *Zooforma*, Biolit, Sensor orbital són alguns altres desobjectes del Museu Metropolità d'Albopàs.

Tomeu l'Amo ha treballat trenta-tres sèries diferents que són el resum de vint-i-cinc anys de treball de recerca i una desbordant creativitat que va des del 1980 fins a 2005 amb la realització de sis-centes vint obres.

Intocables és la primera amb obres com *Oracle* i *Espanya: ¡Una, Grande y Libre!*; la segona sèrie, *Touche-Placé*, amb obres com *Tango*, disc de vinil amb branquillons i un niu d'ocell titulat *Pla de pensions*. *Artpuntura* és una sèrie en la qual abunden els surets manipulats i *Muma*, que inclou entre d'altres les ja anomenades *Ceptre* i *Kerkewei*. La sèrie *Filiformes* dibuixa formes abstractes o més concretes amb els fils de ferro de les xarxes metàl·liques.

La sèrie *Barbaces* o música per a abelles es converteix en uns metafòrics pentagrames amb notes imaginàries que inspiren el vent. *Personatges Mandelians* són formes fetes amb

continua ...

Tomeu l'Amo crea un planeta imaginari que anomena Albopàs i la nau que el visita és *Meleanus XVI*. D'aquesta sèrie hi ha treballs com *La clau del temps*, escut insígnia de la Regió dels Camps de Violetes a la Galàxia d'Andròmeda, amb una inscripció símbol d'una civilització que habitava a una de les llunes del Planeta Uró. *L'Encruia del sol* té com a base una sola de sabata de goma, rèplica de l'existent al desaparegut Museu d'Albopàs. *La Roca del Triangle* és la reproducció del que estava a l'entrada del Museu Metropolità d'Albopàs. *Canyafel·la* és un exòtic vegetal del qual es feia un extracte que augmentava la fertilitat i era habitual en el període d'Intent de Recuperació Cultural. *El Ceptre*, bàcul que pertanyia a l'home de llum Rimpotec, de la tribu dels Aracahuas. *Kerkewei*, rèplica d'una estatueta realitzada per Musser, artista de la cultura Divaga. Zoofoma, Biolit, Sensor orbital són alguns altres desobjectes del Museu Metropolità d'Albopàs.

Tomeu l'Amo ha treballat trenta-tres sèries diferents que són el resum de vint-i-cinc anys de treball de recerca i una desbordant creativitat que va des del 1980 fins a 2005 amb la realització de sis-cents vint obres.

Intocables és la primera amb obres com *Oracle* i *España: ¡Una, Grande y Libre!*; la segona sèrie, *Touche-Placé*, amb obres com *Tango*, disc de vinil amb branquillons i un niu d'ocell titulat *Pla de pensions*. *Artpuntura* és una sèrie en la qual abunden els surets manipulats i *Muma*, que inclou entre d'altres les ja anomenades *Ceptre* i *Kerkewei*. La sèrie *Filiformes* dibuixa formes abstractes o més concretes amb els fils de ferro de les xarxes metàl·liques.

La serie *Barbaces* o música per a abelles es converteix en uns metafòrics pentagrames amb notes imaginàries que inspiren el vent. *Personatges Mandelians* són formes fetes amb

xarxes metàl·liques abans pels presoners i ara per comunicar-se fins arribar al minimalisme, el mateix que s'imposa a dimonis, jubilats i vianants, *Flora Mendeliana* o *Espais Públics*. Altres sèries tenen la fusta envellida pel mar i el temps com a protagonista com a *Betils*, o aprofitant restes que tenen color o imatges com a *Díptics*.

El fil de ferro en l'aparent desordre de l'univers contribueix a la transformació de la casualitat en ordre còsmic, a *Morenells*. La sèrie *Necrogènesi* es configura amb les restes d'alguns animals que es resisteixen a morir i reneixen de les seves cendres. L'artista s'interessa pel ferro quan la patina del temps ha passat per damunt d'ell i sovint l'ha transformat com a *Siderits*. *Divagues* poden ser arbres de núvols de fils de ferro, eteris, que deixen passar el vent i la mirada o també poden ser la poesia d'una pedra, de l'arena o d'un tros de rusc.

Els vehicles i els vaixells, molt presents en la realitat de Tomeu l'Amo, l'artista els construeix amb fusta i claus acostant-se a una patera amb un tronquet per a fer una *Limousine perimetral* o d'una forma de calçat en fa un automòbil.

Tomeu l'Amo té un món ric de realitats i d'imaginacions de cultura històrica i de ficció, de paraules, d'imatges i de desobjectes; en definitiva, en una societat internacional en la qual el que manca, en gran mesura, és la creativitat per fer-nos reflexionar a partir de formes, Tomeu l'Amo ens mostra un oasi d'idees que per nosaltres no eren totalment desconegudes perquè a través dels anys hem anat seguint el seu procés creatiu.

Lloc: Museu d'Art Contemporani de sa Pobla.

Dates: Fins el 18 de març.

Horari: De dimarts a diumenge de 10 a 14 i de 16 a 20 hores.